Так, на шляху племен і років,
На попелі зотлілих літ,
Твоїх важких і певних кроків
Лишився незатертий слід.

Мов велетень, із криці литий,
Ти, долі непомильний суд,
Не міг іти і не гнітити,
І не кривавить смертний люд.

Все, що вдавалось поколінням,
Все, що виводили віки,
Ти руйнував одним велінням,
Єдиним порухом руки.

Ти щастя взяв собі в обладу,
Примусив слугувать тобі,
І всю свою всесвітню владу
На карту ставив в боротьбі.

Від слави вірної сп'янілий,
Ти йшов, валив міцне, слабе,
І стало під кінець несила
Самій землі носить тебе.

Світ випроставсь, і ти, безвладний,
Як лист, на вітрі знявся сам,
Подався в далеч безоглядну
І впав серед бескетів, там,

Де на незміренім просторі
На тебе ждав, одколи світ,
Піднесений з безодні моря
Підніжжям гордим твій граніт.